

Sygn. akt II K 332/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Katarzyna Garbarczyk

Protokolant – st.sekr.sąd. Aneta Dybikowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w O.- Lucyny Jolanty Buczek- Borowskiej

w obecności oskarżyciela posiłkowego - A. Ł.

po rozpoznaniu w dniach: 27.02.2019r., 28.03.2019r., 27.05.2019r., 26.08.2019r., 14.10.2019r.

sprawy

M. R.

s. Z. i M.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 listopada 2016 roku w G. przekroczył uprawnienia funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w G. w trakcie czynności służbowych podejmowanych wobec A. Ł. po jego zatrzymaniu poprzez uderzenie go pięścią w okolice lewego oka, wskutek czego A. Ł. doznał rozległego stłuczenia okolicy oczodołowej lewej z powstaniem krwiaka okularowego oczodołu lewego oraz stłuczenia gałki ocznej lewej z powstaniem rozległego wylewu oczodołu krwawego pod spojówką gałki ocznej lewej, co skutkowało naruszeniem prawidłowych czynności narządu wzroku i aparatu ochronnego oka lewego na czas przekraczający 7 dni, czym działał na szkodę interesu prywatnego A. Ł.

tj. o czyn z art. 231§1 kk w zb. z art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

- 1. Oskarżonego M. R. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 231§1 kk w zb. z art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk skazuje oskarżonego, zaś na podstawie art. 157§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.**
- 2. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 kk i art. 72§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 2 (dwa) lat i zobowiązuje oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby co sześć miesięcy.**
- 3. Na podstawie art. 46§2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego A. Ł. nawiazkę w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych.**
- 4. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. Ł. kwotę 2735,52 (dwa tysiące siedemset trzydzieści pięć 52/100) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru.**

5. Zasadza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w wysokości 80 (osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 332/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy 11 listopada 2016r. A. Ł. kierował pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości W. gm. G. (akt oskarżenia k. 199, wyrok k. 201). W pewnym momencie pokrzywdzony stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w drzewo (informacja k. 115 - 117, raport k. 326 - 330). Na miejsce zdarzenia przybyła karetka pogotowia i straż pożarna oraz - z polecenia dyżurnego KPP w G. - funkcjonariusze policji – st. sierż. M. R. oraz sierż. A. K.. Funkcjonariusze policji przeprowadzili badania A. Ł. na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazało, że kierowca jest pod wpływem alkoholu (protokół k. 193), w związku z czym A. Ł. został zatrzymany i przewieziony do (...) w G. (protokół k. 22). Tam pokrzywdzony przebywał w godz. 0:25 do 1:29. Badający go w tym czasie lekarz W. K. nie stwierdził na twarzy pokrzywdzonego żadnych obrażeń (dokumentacja medyczna k.3). Od pokrzywdzonego pobrano krew na zawartość alkoholu. Ze szpitala (...) odebrali funkcjonariusze policji sierż. szt. I. S. i post. K. P., którzy następnie przewieźli A. Ł. do Komendy Powiatowej Policji w G.. Na miejscu pokrzywdzony został poddany badaniu alkometrem, który wykazał, że mężczyzna znajduje się w stanie nietrzeźwości: godz. 1:48 – 0,93 mg/l, godz. 2:18 – 0,95 mg/l, godz. 2:47 – 0,9 mg/l (protokół k. 194). Dyżurny KPP w G. podjął decyzję o osadzeniu A. Ł. w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych (nakaz k. 19, książka przebiegu służby 69-74), wobec czego M. R. oraz A. K. ponownie udali się z pokrzywdzonym do szpitala w celu ustalenia, czy nie ma przeciwwskazań zdrowotnych do osadzenia pokrzywdzonego. Pokrzywdzony ponownie został zbadany przez lekarza W. K. ok. godz. 3:20. Lekarz stwierdził, iż nie ma przeciwwskazań do osadzenia A. Ł., przy czym w sporządzonej dokumentacji zaznaczył, że pokrzywdzony nie ma śladów obrażeń zewnętrznych (zaświadczenie lekarskie k.23- 24). Oskarżony i K. K. przetransportowali pokrzywdzonego do Komendy Powiatowej Policji w G.. Osadzenie mężczyzny nastąpiło w (...) 12 listopada 2016 r. o godz. 3:45. Przed osadzeniem A. Ł. został zobowiązany do rozebrania się do bielizny i został celowo uderzony pięścią w lewe oko przez st. sierż. M. R.. Na skutek tego uderzenia pokrzywdzony doznał obrażenia okolicy oczodołowej i gałki ocznej. A. Ł. został osadzony w celi nr 7, w której przebywał sam, wychodził z niej tylko do łazienki. W czasie pobytu w (...) nie przejawiał agresji fizycznej. O godz. 14:50, 12 listopada 2016 roku, A. Ł. został zwolniony z izby zatrzymań (nakaz k.20). J. Z. (1), który zwalniał pokrzywdzonego z (...) zwrócił uwagę, iż pokrzywdzony ma "podbite" oko. Pokrzywdzony został przekazany nadkom. K. N. (1), który przeprowadzał z A. Ł. czynności związane z przedstawieniem zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 178a§1 kk. K. N. (1) już na początku przesłuchania pokrzywdzonego zauważył u niego "podbite" oko. A. Ł. wskazał, że został uderzony przez funkcjonariusza policji.

Po opuszczeniu KPP w G. A. Ł. jeszcze 12 listopada 2016 roku udał się do (...) w G., gdzie przebywał w godzinach od 16:28 do 17:26. W trakcie badań stwierdzono u niego obrażenia okolicy oczodołowej i gałki ocznej (karta informacyjna k. 97)

Na skutek uderzenia przez oskarżonego, A. Ł. doznał rozległego stłuczenia okolicy oczodołowej lewej z powstaniem krwiaka okularowego oczodołu lewego oraz stłuczenia gałki ocznej lewej z powstaniem rozległego wylewu oczodołu krwawego pod spojówką gałki ocznej lewej, co skutkowało naruszeniem prawidłowych czynności narządu wzroku i aparatu ochronnego oka lewego na czas przekraczający 7 dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej przywołanych dowodów oraz na podstawie: częściowo zeznań A. Ł. (k. 92- 94, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017, k. 133), częściowo zeznań : A. K. (k. 95-96, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), K. N. (1) (k. 94v-95, w tym składane w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), J. Z. (1) (k. 132- 133, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), I. S. (k. 133v- 134, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), K. P. (k. 134, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), R. K. (k. 134- 134v, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), P. S. (k. 134v - 135, w tym składanych w

postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), R. G. (k. 140v, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), M. M. (2) (k. 143- 143v, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), W. K. (k. 155v, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), a także w oparciu o takie dowody jak: dokumentacja medyczna k. 55, 97, 98-99, 297-298, 299, 300, karta informacyjna k. 85, materiał poglądowy k. 86-87, notatniki służbowe k. 119-122, 123 -125, 129-132, 133-135, rejestr badań k. 146-148, grafik k. 150, tablice poglądowe k. 226-228, protokół oględzin k. 274- 275, płyta k. 276, dokumentacja fotograficzna k. 283, materiał poglądowy k. 305,306, opinia k. 89-91, 291-292.

M. R. nie przyznał się do winy i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 92v).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego uznając, że nie polegają one na prawdzie i stanowią jedynie przyjętą przez M. R. linię obrony. Nadto wyjaśnienia oskarżonego, w których de facto zaprzeczył by był sprawcą określonych obrażeń oka, jakich doznał A. Ł. - pozostają zupełnie odosobnione w świetle wyników przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego.

Mając na uwadze zebrane w sprawie dowody, za bezsporne uznać należy, iż w nocy 11 listopada 2016r. A. Ł. kierował pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości W. gm. G., w pewnym momencie stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w drzewo. Na miejsce zdarzenia przybyła karetka pogotowia i straż pożarna oraz - z polecenia dyżurnego KPP w G. - funkcjonariusze Policji – st. sierż. M. R. oraz sierż. A. K.. Przeprowadzili oni badania A. Ł. na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazało, że kierowca był nietrzeźwy. Następnie w/w przewieźli A. Ł. do (...) w G. i tam przeprowadzono jego badania i pobrano krew na zawartość alkoholu. Ze szpitala (...) odebrali funkcjonariusze policji sierż. szt. I. S. i post. K. P., którzy następnie przewieźli pokrzywdzonego do Komendy Powiatowej Policji w G.. Na miejscu A. Ł. został poddany badaniu alkometrem, wyniki badań wskazały, że pokrzywdzony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zważywszy, że dyżurny KPP w G. podjął decyzję o osadzeniu A. Ł. w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych, A. Ł. został przekazany st. sierż. M. R. oraz sierż. A. K., którzy ponownie udali się z mężczyzną do szpitala w celu ustalenia, czy nie ma przeciwwskazań zdrowotnych do osadzenia pokrzywdzonego w (...). Z uwagi na to, że lekarz nie widział przeciwwskazań do osadzenia A. Ł., został on przetransportowany przez nich ponownie do Komendy Powiatowej Policji w G.. Osadzenie nastąpiło o godz. 3:45. Bezsporne także jest, iż o godz. 14:50 A. Ł. został zwolniony z izby zatrzymań, przekazany nadkom. K. N. (1), który przeprowadził z pokrzywdzonym czynności związane z przedstawieniem zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 178a§1 kk. Po opuszczeniu K. A. Ł. udał się do (...) w G., gdzie przebywał w godzinach od 16:28 do 17:26. W trakcie badań stwierdzono u pokrzywdzonego obrażenia okolicy oczodołowej i gałki ocznej.

Powyższe wynika z takich dowodów jak: akt oskarżenia k. 199, wyrok k. 201, informacja k. 115 - 117, raport k. 326 - 330, protokół k. 193, protokół k. 22, dokumentacja medyczna k.3, protokół k. 194, nakaz k. 19, książka przebiegu służby 69-74, zaświadczenie lekarskie k.23- 24, jak również częściowo z zeznań A. Ł. (k. 92- 94, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017, k. 133), częściowo zeznań : A. K. (k. 95-96, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), K. N. (1) (k. 94v-95, w tym składane w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017). J. Z. (1) (k. 132-133, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), I. S. (k. 133v- 134, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), K. P. (k. 134, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), R. K. (k. 134- 134v, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), P. S. (k. 134v - 135, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), R. G. (k. 140v, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), M. M. (2) (k. 143- 143v, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), W. K. (k. 155v, w tym składanych w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), a także z dowodów takich, jak: dokumentacja medyczna k. 55, 97, 98-99, 297-298, 299, 300, karta informacyjna k. 85, materiał poglądowy k. 86-87, notatniki służbowe k. 119-122, 123 -125, 129-132, 133-135, rejestr badań k. 146-148, grafik k. 150, tablice poglądowe k. 226-228, protokół oględzin k. 274- 275, płyta k. 276, dokumentacja fotograficzna k. 283, materiał poglądowy k. 305,306. Dowody te tworzą w przedmiotowym zakresie jasny, spójny obraz, jednoznacznie wskazując m. in. którzy z funkcjonariuszy policji byli skierowani na miejsce zdarzenia drogowego z udziałem A. Ł., kiedy, ile razy i przez których funkcjonariuszy pokrzywdzony był przewożony na (...) i w jakim czasie tam przebywał, przez kogo był z (...) odbierany i przewożony do KPP w G., kiedy, gdzie i ile razy był poddawany badaniom za

zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Zdaniem Sądu brak jest podstaw, by w tym zakresie odmówić wiary w/w dowodom.

Z zeznań A. Ł. od początku, konsekwentnie i stanowczo wynikało, że obrażeń oka doznał na terenie Komendy Powiatowej Policji w G.. Pokrzywdzony podał, że kazano mu się rozebrać do bielizny i wówczas jeden z policjantów bez powodu uderzył go pięścią w lewe oko. Pokrzywdzony bez wątpliwości wskazał, że sprawcą tego uderzenia był funkcjonariusz policji, który odbierał go ze szpitala, wskazał na zdjęcie st. sierż. M. R. -jako sprawcę obrażeń oka (zeznania A. Ł. k. 92- 94, w tym składane w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017, k. 133). Na wstępie podnieść należy, iż dokonując analizy zeznań A. Ł. nie sposób nie zauważyć, iż pokrzywdzony w swoich twierdzeniach odmiennie relacjonował przebieg niektórych zdarzeń, niż wynikało to z w/w dowodów, jakim Sąd nadał walor wiarygodności. Dotyczy to m.in. tego ile razy feralnej nocy pokrzywdzony był przewożony do szpitala, kto, gdzie i kiedy badał pokrzywdzonego na stan trzeźwości, kto go osadzał w (...). Na podstawie wyżej przywołanych dowodów, Sąd w sposób jednoznaczny ustalił m.in. te okoliczności i nie ma żadnych podstaw, by w tym zakresie odmówić wiary dowodom, na jakich Sąd się oparł, w konsekwencji sceptycznie odnosząc się w przedmiotowym zakresie do zeznań A. Ł.. Mimo, że w tej części zeznania A. Ł. odbiegały od ustaleń faktycznych Sądu, to jednak powyższa okoliczność nie może w całości ich dyskredytować. Zwrócić trzeba uwagę na to, że w nocy, kiedy miały miejsce określone zajścia - pokrzywdzony był pod wpływem alkoholu, uczestniczył w zdarzeniu drogowym polegającym na utracie panowania nad pojazdem, którym kierował co skutkowało uderzeniem jego samochodu w drzewo, był na skutek tego obolały, wiele różnych osób wykonywało z nim szereg czynności w różnych miejscach - a zatem nie budzi wątpliwości, że powyższe wpływało na zdolność pokrzywdzonego do zapamiętywania przebiegu wszystkich zdarzeń, a następnie na zdolność ich odtwarzania. Z całą mocą jednak podkreślić należy, iż zeznania A. Ł., że określonych obrażeń oka doznał na terenie KPP w G., na skutek uderzenia pięścią przez M. R. - znajdują swoje odzwierciedlenie w pozostałych dowodach, o jakich będzie mowa niżej, korespondują z nimi i wzajemnie się uzupełniają z tymi dowodami. Przede wszystkim wykluczyć należy, że obrażenia jakich doznał A. Ł., mogły być wynikiem zdarzenia drogowego, w którym uczestniczył w nocy 11 listopada 2016r. Bezpośrednio po zdarzeniu pokrzywdzony został przewieziony do (...) w G., gdzie przebywał od godz. 0:25 do 1:29 – badający go lekarz W. K. nie stwierdził wówczas żadnych obrażeń okolicy twarzy (k. 3). Takich obrażeń nie stwierdził również ten lekarz, wykonując powtórnie badania A. Ł. tuż przed osadzeniem pokrzywdzonego w (...). W zaświadczeniu lekarskim, sporządzonym o godz. 3:20 widnieje zapis „brak śladów obrażeń zewnętrznych” (k. 23 akt, zeznania W. K. k. 155v, w tym składane w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017). Żadnych obrażeń na twarzy A. Ł. nie widzieli również funkcjonariusze Policji, którzy odbierali go ze szpitala po pierwszych badaniach- sierż. szt. I. S. i post. K. P. (zeznania I. S. (k. 133v- 134, w tym składane w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017), K. P. k. 134, w tym składane w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017). W świetle tych dowodów odosobnione są twierdzenia sierż. A. K., jakoby pokrzywdzony przed osadzeniem miał już jakieś zaczerwienienia na twarzy, tym bardziej, że w/w świadek nie potrafił ich dokładnie umiejscowić (zeznania k. 95-96, w tym składane w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017). A. Ł. niewątpliwie miał obrażenia oka w chwili, gdy został zwolniony z izby zatrzymań o godz. 14:50 (zeznania J. Z. (1) k. 132- 133, w tym składane w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017) i był przesłuchiwany przez K. N. (1). K. N. (1) podał, że już na początku przesłuchania zauważył, iż A. Ł. ma podbite oko (zeznania K. N. (1) k. 94v, w tym składane w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017). Obrażenia te widział również policjant – J. Z. (2), który zwalniał pokrzywdzonego z (...) (zeznania J. Z. (1) k. 132- 133, w tym składane w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017). W tej sytuacji można bez wątpliwości, zdaniem Sądu przyjąć, że do powstania obrażeń ciała u A. Ł. doszło między godz. 3:20 (drugie badanie pokrzywdzonego na (...)) a godz. 14:50 (zwolnienie z (...)) - czyli w czasie gdy A. Ł. pozostawał na terenie KPP w G. i był do dyspozycji policjantów. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, iż tylko funkcjonariusze policji mieli w tym czasie kontakt z pokrzywdzonym, albowiem A. Ł. przebywał w celi sam i wychodził z niej jedynie do łazienki (zeznania J. Z. (1)). Z tych też powodów należy wykluczyć, by obrażenia ciała pokrzywdzonego spowodowała jakaś osoba postronna. Pokrzywdzony z całą mocą, od początku wskazywał, że uderzył go policjant, który wcześniej odbierał go ze szpitala. Z dokonanych przez Sąd ustaleń bezsprzecznie wynika, że to M. R. wraz z A. K. wozili pokrzywdzonego do (...) w G. w celu ustalenia, czy stan zdrowia A. Ł. pozwala na jego osadzenie w (...), a następnie razem z nim wrócili do K.. A. Ł. bez żadnych wątpliwości wskazał na M. R., w czasie czynności okazania zdjęć - jako tego, który spowodował u niego obrażenia oka (protokół okazania k. 224). Podkreślić należy, że pokrzywdzony nie znał wcześniej tego funkcjonariusza (nie znał jego imienia i nazwiska), nie pozostawał z nim w żadnym konflikcie, a zatem nie

miał żadnego interesu w tym, aby zeznawać na temat okoliczności, które w rzeczywistości nie miały miejsca i w konsekwencji niesłusznie obciążać oskarżonego. Nadto A. Ł. od początku, niejako "na gorąco" wskazywał, w jaki sposób doznał obrażeń, albowiem już w chwili przesłuchiwania go przez K. N. (1) w dniu 12.11.2016r. podał, że doszło do tego w wyniku uderzenia go przez policjanta. Dla dokonanej przez Sąd określonej w tym zakresie oceny zeznań A. Ł. nie bez znaczenia pozostaje opinia biegłego (opinia k. 89-91, 291-292). Mając na uwadze wskazany w niej mechanizm powstania przedmiotowych obrażeń stwierdzonych u A. Ł. zauważyć należy, iż biegły podał, że obrażenia te powstały w wyniku urazu działającego ze średnią siłą, zadaną narzędziem twardym, o ograniczonej powierzchni w takim stopniu, że było ono w stanie penetrować w głąb oczodołu i powodować stłuczenie gałki ocznej. W ocenie biegłego narzędziem takim mogła być np. pięść, więc możliwe, że obrażenia okolicy oczodołowej i gałki ocznej lewej powstało w okolicznościach podanych przez A. Ł. - uderzenie pięścią w oko- i taki mechanizm powstania tych obrażeń jest najbardziej prawdopodobny. Biegły jednocześnie wykluczył, by przedmiotowych obrażeń pokrzywdzony doznał na skutek wypadku drogowego, jakiemu uległ. Jednocześnie biegły podał, iż spowodowanie takich obrażeń ciała w wyniku przypadkowego lub celowego uderzenia twarzą o jakieś przedmioty w celi lub łazience- jest mało prawdopodobne. Ten wniosek należy zestawić z okolicznościami, które były w sprawie również są niesporne- A. Ł. nie zachowywał się w sposób agresywny fizycznie, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego, więcej- z zeznań I. S. i K. P. wynika, że pokrzywdzony był spokojny. Sąd w pełni podzielił tezy przedmiotowej opinii uznając, iż jest ona fachowa, rzetelna i odpowiada na wszystkie postawione pytania. Została sporządzona przez eksperta - doświadczonego specjalistę z zakresu patomorfologii. Opinia ta nie tylko korespondowała z zeznaniami pokrzywdzonego w zakresie mechanizmu powstania doznanych przez niego obrażeń oka, ale także - w świetle w wyżej poczynionych przez Sąd ustaleń - pozwoliła de facto wykluczyć inny mechanizm powstania tych obrażeń, w tym także, by przedmiotowe obrażenia zaistniały na skutek przypadkowego uderzenia się pokrzywdzonego o wystające elementy wyposażenia celi, w której pokrzywdzony przebywał. Nadmienić należy, że wypowiadając się w tym zakresie biegły miał do dyspozycji m.in. fotografie przedmiotowej celi.

Uznając za wiarygodne zeznania A. Ł. w przedmiotowym zakresie, należy nadmienić, iż z zawiadomienia A. Ł. toczyło się postępowanie karne przeciwko K. N. (1), którego oskarżono o to, że w dniu 12 listopada 2016 roku w G. jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w G. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że na protokole przesłuchania A. Ł., podejrzanego o czyn z art. 178a§1kk w celu użycia dokumentu jako autentycznego w toku postępowania o sygnaturze PR 2 Ds.898.2016 prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Giżycku, podrobił podpis A. Ł. pod oświadczeniem w przedmiocie żądania podania ustnie podstaw zarzutów oraz sporządzenia uzasadnienia postanowienia na piśmie, czym działał na szkodę interesu publicznego i prywatnego A. Ł., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 231§1kk w zb. z art. 270§2a kk w zw. z art. 11§2kk. Postępowanie zakończyło się wydaniem prawomocnego wyroku przez Sąd Rejonowy w Giżycku z dnia 19.10.2017r. w sprawie IIK 250/17, którym postępowanie karne warunkowo umorzono (k. 97) Oceniając wiarygodność pokrzywdzonego nie można zatem pominąć również tej okoliczności. Wydanie prawomocnego orzeczenia w sprawie K. N. (2) (w którym ustalono, że jego sprawstwo i wina nie budzą wątpliwości) oznacza bowiem, że pokrzywdzony A. Ł. wskazując go jako sprawcę czynu zabronionego, nie obciążał go bezpodstawnie. Zeznania P. P. (k. 135, w tym składane w postępowaniu PR 1 Ds.935.2017) - nic nie wniosły do przedmiotowej sprawy. W świetle analizy zebranych dowodów, Sąd nie miał wątpliwości, iż w dniu 12 listopada 2016 roku w G. M. R. przekroczył uprawnienia funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w G. w trakcie czynności służbowych podejmowanych wobec A. Ł. po jego zatrzymaniu poprzez uderzenie go pięścią w okolice lewego oka, wskutek czego A. Ł. doznał rozległego stłuczenia okolicy oczodołowej lewej z powstaniem krwiaka okularowego oczodołu lewego oraz stłuczenia gałki ocznej lewej z powstaniem rozległego wylewu oczodołu krwawego pod spojówką gałki ocznej lewej, co skutkowało naruszeniem prawidłowych czynności narządu wzroku i aparatu ochronnego oka lewego na czas przekraczający 7 dni, czym działał na szkodę interesu prywatnego A. Ł., w konsekwencji dopuszczając się czynu z art. 231§1 kk w zb. z art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk. Wina umyślna M. R. nie budzi wątpliwości. Oskarżony musiał sobie zdawać sprawę, że swoim zachowaniem wykracza poza uprawnienia przysługujące mu jako funkcjonariuszowi policji i czyni to w trakcie czynności służbowych podejmowanych wobec pokrzywdzonego. Przy wymiarze kary Sąd kierował się ogólnymi jej dyrektywami, zawartymi w art. 53§1 i 2 kk. Na wstępie podkreślić należy, że postępowanie oskarżonego charakteryzowało się wysokim stopniem społecznej szkodliwości czynu, tak należy bowiem ocenić zachowanie M. R., który w sposób rażący i godny

najwyższej nagany przekroczył przysługujące mu – jako funkcjonariuszowi policji – uprawnienia. Oskarżony swoją postawą dał wyraz dalece idącej nieodpowiedzialności, a właśnie odpowiedzialność w przypadku oskarżonego, jako funkcjonariusza Policji, miała wyjątkowe znaczenie. W związku z wykonywaniem przez M. R. zawodu policjanta, należałoby wymagać od oskarżonego szczególnej znajomości norm prawnych, a przede wszystkim ich przestrzegania. Nie bez znaczenia dla oceny zachowania oskarżonego pozostaje rodzaj, rozmiar i charakter poniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń, będących następstwem postępowania M. R.. W świetle omówionych wyżej okoliczności, jak również zważywszy na wagę naruszonych przez oskarżonego, podstawowych obowiązków, Sąd skazał oskarżonego M. R. na podstawie art. 231§1 kk w zb. z art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, zaś na podstawie art. 157§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonego (karta karna k. 148), Sąd stwierdził, że w tych okolicznościach nie zachodzi konieczność orzeczenia wobec sprawcy kary bezwzględnej, aby wdrożyć oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Z tych też względów Sąd działając w oparciu o przesłanki art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 kk i art. 72§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 (dwa) lat i zobowiązał oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby co sześć miesięcy. Sąd uznał, iż zastosowanie wobec M. R. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, jest wystarczającą gwarancją tego, że oskarżony więcej na drogę przestępstwa już nie wkroczy. Zdaniem Sądu sama świadomość, iż kara może zostać wykonana w przypadku kolejnego złamania prawa, będzie skutecznie przeciwdziałać ewentualnemu naruszeniu przez oskarżonego norm prawnych w przyszłości. Zastosowanie okresu próby 2 lat jest w ocenie Sądu wystarczające do zweryfikowania postawionej wyżej tezy. Zobowiązanie oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby ma stanowić rzeczywistą kontrolę nad przestrzeganiem przez M. R. przepisów prawa. Sąd uznał za zasadne skorzystanie z możliwości jaką daje art.46§2 kk i na tej podstawie zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego A. Ł. nawiązkę w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych. Przy ustaleniu wysokości nawiazki Sąd uwzględnił charakter poniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń, uznając orzeczoną wysokość nawiazki za adekwatną do cierpień i bólu doznanych przez A. Ł.. W ocenie Sądu nawiązka ta będzie stanowić dla pokrzywdzonego zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Zdaniem Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia sprawców i społecznej szkodliwości czynu, spełni cele w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej. Zasądzając od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. Ł. kwotę 2735,52 (dwa tysiące siedemset trzydzieści pięć 52/100) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru, Sąd miał na względzie postanowienia Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie; uwzględnił nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i obciążając go pozostałymi kosztami sądowymi w wysokości 80 (osiemdziesiąt) złotych, Sąd miał na uwadze treść art. 627 kpk.